

i Odense, nemlig derved, at Mandskabet i stort Antal, vistnok alle, demonstrerede imod denne Idømmelse af Straf, eller hvad man nu vil kalde det, overfor hele Afdelingen, ved i Fællesskab at udeblive fra Arbejdet. I Odense udeblev man fra Kasernen over Tiden. Sagens Opstaaen var nogenlunde som i Odense, og den udviklede sig nogenlunde paa samme Maade, og der er da, synes det mig, liden Grund til at tro, at den ikke skulde være afsluttet nogenlunde paa samme Maade. Det kan være, at Forholdet i Odense ikke vilde være blevet bedømt saa strengt som Ingeniørraffæren, om hvilken Erindringen endnu lever, thi adskillige af dem, som havde været medvirkende til, at Ingeniørerne samvirkede om en fælles Optræden, endte paa Vridsløselille. Der var altsaa ikke Tale om, at man tog særlig mildt paa denne Sag eller søgte at faa den standset, efter at den var kommen for Krigsretten. Nej, da den var kommen til Krigsret, gik den sin Gang og endte for nogle af disse Soldaters Vedkommende ikke før i Tugthuset. Jeg tror, man maa befrygte, at hvis den her omtalte Sag ikke var afgjort paa den Maade, at egentlig Tiltale var frafalden, hvis det var kommet til Krigsret, vilde den være endt overmaade haardt for alle Deltagerne deri.

Men, sagde det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, saa er der jo Benaadningsretten tilbage. Ja, Benaadningsretten er i mange Henseender et kosteligt Klenodie, og den kan ofte bruges til at raade Bod paa slemme Retsvildfarelser og paa andre uheldige Følger af Retsplejen, men man bør dog ikke direkte gaa til Domstolene med det Formaal, at Sagen skal endes ved en Benaadning. Det forekommer mig at være et Misbrug af Benaadningsinstitutionen. Desuden er det givet, at hvis disse Soldater vare blevne dømt til meget strenge Straffe, til Vand og Brød eller maaske endog til Forbedringshus for ikke at tale om Tugthus, vilde saadanne Domme, selv om de ved Benaadning fuldt ud vare ophævede, have klæbet ved de menige Resten af deres Liv. Der er ingen Tvivl om, at en ved Benaadning ophævet Dom bliver alligevel siddende paa en vis Maade, og naar man ønskede, at denne Sag ikke skulde endes haardt for de menige, der havde deltaget i den, fordi man, som det ærede Medlem fra Ringkøbing overmaade rigtigt og skarpt udviklede, havde faret ilde frem imod dem, synes det mig, at man maa være alle de Parter, der have

medvirket til, at denne Sag ikke kom til Tiltale og Dom ved Krigsret, overmaade taknemmelig. Jeg mener, at enhver, der i denne Sag, hver paa sit Omraade og i sin Stilling, har virket til, at Tiltale frafaldtes, fortjener ubetinget Paaskønnelse.

Ordføreren for Forespørgerne (L. Jessen): Jeg vil paa egne og Medforespørgeres Vegne bringe Ministeren en Tak for det Svar, han gav paa vor Forespørgsel. Dette Svar lovede os, at der hurtigst muligt skulde blive indført de Forbedringer, som laa nærmest for, og som kunde gennemføres hurtig, og Ministeren stillede desuden i Udsigt, at han vilde arbejde paa, at der kunde gennemføres en videregaaende Reform af den militære Retspleje og af den militære Straffelov, saa snart Forholdene tillod det. Hvis det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) har Ret i, at den Kommission, som i sin Tid ophørte med sit Arbejde paa Grund af Mangel paa Penge, ikke længere sidder, saaledes som Forsvarsministeren mente var Tilfældet, gaar jeg ud fra som givet, at saa vil Forsvarsministeren selvfølgelig drage Omsorg for, at Reformen kan fremmes saa hurtigt, som det kan lade sig gøre.

De to Ting, som Forsvarsministeren lovede, finder jeg meget væsentlige. Dels finder jeg det meget væsentligt, at vi faa det ud af den militære Retspleje, at saadanne Sager som den, der direkte har givet Anledning til denne Forespørgsel, skulle paadømmes ved Krigsret, saa at det kun bliver de rent militære Forseelser, der blive paadømte ved Krigsret, og dels betragter jeg det som meget væsentligt, at vi faa det, som Forsvarsministeren stillede Forslag om, nemlig at Højesteret bliver sidste Instans til Paadømmelse af Krigsretssager og militære Sager. Man kunde maaske nære et Ønske om i saa Tilfælde helt at afskaffe den Melleminstans, som Overkrigsretten vilde blive, men det er et Spørgsmaal, som altid kan forhandles, et Spørgsmaal, som man kan drøfte, naar hele dette Spørgsmaal kommer til at foreligge for Lovgivningsmagten. Vi opfatte, som sagt, Forsvarsministerens Svar som imødekommende. Det tror jeg ogsaa var den almindelige Mening her i Tinget. Ganske vist hørte vi det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds paastaa, at det var en Afvisning, men det sete afhænger jo af Øjnene, der se, og det var som det ogsaa tidligere er blevet udtalt,